

REDACTIONEEL GEDEELTE.

INTERNATIONALE TANDHEELKUNDIGE FEDERATIE.

„En tout cas il faut avoir des idées
larges et liberales.”

In Januari van dit jaar kwamen te Parijs een vijftiental, in het tandheelkundig publieke leven meer of minder op den voorgrond staande collega's bijeen om van gedachten te wisselen over het wel of niet herstellen der internationale betrekkingen tusschen de vakkringen in de verschillende landen.

Het resultaat hunner besprekingen, die volledig werden gepubliceerd, vatten deze collega's aldus samen:

„Les membres des Fédérations dentaires nationales française et belge, réunis à Paris, le 10 janvier 1920, dans le but de discuter sur l'utilité du maintien des bienfaits que la Fédération dentaire internationale a procurés à la profession dentaire et à l'humanité tout entière depuis 1900,

Emettent l'avis suivant:

1°. Il est impossible actuellement de continuer le fonctionnement des sessions de la F. D. I. dans les conditions antérieures à la guerre, en faisant appel à toutes les nations;

2°. Il est désirable que la F. D. I. continue sa bienfaisante action, avec ses statuts et ses règlements, mais en n'admettant pas actuellement à ses réunions les représentants des peuples centraux (Allemagne, Autriche, Hongrie, Turquie, Bulgarie) et en n'y accueillant que les représentants des nations alliées et associées et des nations neutres.”

Wij veroorloven ons enkele opmerkingen te maken over

deze met algemeene stemmen aanvaarde conclusie en over de discussies, die eraan vooraf gingen. Bij voorbaat erkennen wij, dat teleurstelling en ergernis ons bekropen na lezing van het ons gezonden communiqué. Wij meenen intusschen onze gevoelens meer meester te zijn dan de stellers van dat stuk en meenen ook te kunnen komen tot een objectiever oordeel dan het hunne over wat in de toekomst de F. D. I. zal hebben te zijn en te doen.

De vijftien hierboven genoemde heeren waren afgevaardigden van de nationale organisaties uit België en Frankrijk.

Welke nu is de geest, die hunne besprekingen ademen?

Wij aarzelen niet te verklaren, dat deze is een geest van onverdraagzaamheid, van wraakzucht en bekrompenheid.

De heer *Blatter* uit *Luwik* bezigt in zijne openingsrede de schoone woorden, die als motto aan het hoofd van dit artikel fungeeren, maar de vergadering toont voor „grootte en liberale ideeën” vooralsnog niet vatbaar te zijn. De heer *Rosenthal* (deze generatie der familie is Belgisch) leest een uitvoerige memorie voor, waaruit wij enkele passages citeeren.

„Les relations que nous pourrions avoir avec les représentants des Empires centraux n'auraient actuellement qu'un caractère de méfiance réciproque et, s'ils y prenaient part, nos réunions seraient pénibles pour tout le monde, à tel point qu'il est douteux qu'elles puissent même avoir lieu. Il est probable même que, si nous admettions ces représentants parmi nous, bon nombre de nos confrères alliés se refuseraient à participer à des travaux auxquels ils prendraient part.”

„Combien de temps s'écoulera avant que, amicalement, fraternellement, nous puissions tendre la main à un Allemand et l'accueillir sans arrière-pensée, sans réticence alors surtout que, inconscients ou hypocrites, loin de reconnaître leur culpabilité, loin de faire leur *mea culpa*, leur défaite n'a qu'exacerbé leur vanité, excité leur colère, déclanché leurs cris de vengeance?”

„Dans ces conditions, chers confrères, notre ligne de con-

duite est toute tracée. Nous avons à assurer qu'en nos congrès, en nos réunions, aucun être secrètement hostile à l'humanité, pour laquelle nous peinons et nous sacrifions notre temps, ne soit présent; nous refusons aux ennemis de la société l'honneur de travailler avec nous à l'oeuvre entreprise pour l'améliorer, l'élever, et cette interdiction doit revêtir le caractère d'une défense contre contamination pouvant nous inoculer le virus de leur mentalité morbide."

Deze zinsneden geven inderdaad vrijwel de mentaliteit weer der op de bijeenkomst aanwezige Belgische collega's.

Uit een eveneens ter conferentie voorgelezen brief van *Brophy* blijkt, dat de Amerikanen prijs stellen op het houden van het internationaal congres te Madrid in 1921, zooals in 1914 te Londen werd besloten. De Amerikanen wenschen, dat er „in ieder land onmiddellijk een commissie van voorbereiding worde benoemd."

De Engelschen hebben *niets* van zich laten hooren. *Guerini* bleef door ziekte te Rome. De neutralen zijn niet uitgenoodigd. De Franschen zijn gematigder en terughoudender dan de Belgen maar laten zich meesleepen door de laatsten, die in dezen althans een geweldige stomatologische capaciteit vertoonen.

Zoo drijft dan dit groepje, bewogen door sentimenten, die wij zéér verklaarbaar achten, maar daarom nog niet als argumenten aanvaardden, de zaken op de spits.

Reeds aanstonds willen wij hun vragen, waaraan zij het recht ontleenen voor een dergelijk optreden. In den oorlog heeft ongetwijfeld België aan de Entente-mogendheden belangrijke diensten bewezen en begrijpelijk is, dat het hiervoor bij het voeren van politiek-oeconomische onderhandelingen, zekere recompensaties verlangt. België heeft echter niet het recht ook overal elders een grooten mond open te zetten en „scharfmacherei" te plegen. België tracht méér dit te doen; thans op het terrein van het wetenschappelijk leven.

Is de tandheelkunde aan België zóóveel verplicht, dat het thans mag trachten het tweede vaderland van den Amerikaan Miller, waar een aanzienlijk deel der grondslagen van ons

huidig weten werd gelegd, te plaatsen buiten onze geestelijke gemeenschap?

Mogen de Franschen zich door dit fanatieke en heerschzuchtige geroep laten overbluffen?

Wij willen onze Latijnsche confrères op een paar dingen wijzen.

Ja! juist de Latijnen, die dan toch wel voor het meerendeel de autoriteit van den auteur, dien wij thans citeeren niet zullen wraken.

„Daarom, om nog eens te herhalen, wat wij in het begin schreven, wij vragen en smeeken vooreerst onze zonen, allen zonder uitzondering in den naam van Onzen Heer Jezus Christus, dat zij willen vergeten en verbannen uit hun hart allen wrok en beledigingen, en zij door den allerheiligsten band der Christelijke liefde, waaraan niemand zich mag onttrekken, verbonden mogen blijven.”

Dit zegt U, broeders, Z. H. de Paus, Benedictus XV in zijne laatste Encycliciek.

Acht gij dit een „conception un peu idéaliste”? Geldt dit bevel niet voor U, die zoo bekommerd zijt om te „revenir terre-à-terre de la réalité?”

Welnu; het ministerie voor herstel der Fransche Industrie heeft reeds in October 1919 een circulaire rondgezonden, waarin aan de industrieelen wordt verzocht hun aankopen in Engeland en in Amerika tot het uiterste te beperken. Het ministerie verzoekt hen, hun zeer natuurlijke bedenkingen te laten varen en zich te wenden tot de Duitsche of Oostenrijksche leveranciers.

Banque et Bourse, (het Parijsche financieele orgaan), wenscht de regeering met dezen maatregel geluk, en schrijft:

„Wij hebben niet het recht een zekere overgevoeligheid te voeden, en hoe sterk ook nog de verachting in ons leeft voor den vijand van gisteren om de wijze waarop hij den oorlog heeft gevoerd, toch dient ons belang ons over deze gevoelens heen te helpen. Want onze

vrienden hebben ons den weg getoond. Immers werd reeds van verschillende zijden opgemerkt, dat zij in dezelfde lijn handelende, een groot aantal producten, die wij van hen betrokken, in Duitschland hadden gekocht. Deze artikelen werden aan ons doorgezonden en de stand van den wisselkoers verzekerde den Engelschen en Amerikanen daarbij groote winsten."

Aldus oordeelen uw leiders op geestelijk en op stoffelijk gebied. De een met een idealisme, dat hóóg uit gaat boven uwe ideologie, de anderen met een zaken-cynisme, waarin voor uw ideeën geen plaats is. Zij vermanen u op ethische en op zéér weloverwogen materieele gronden af te laten van haat en tweedracht.

De arbeiders, de werkende handen der volken, van alle landen en van alle politieke en godsdienstige kleur, zij hebben opnieuw zich aangegord tot den opbouw van hunne internationales.

De woorden van den Paus komen uit de ziel van de besten onder ons allen.

Wilt gij, die toch de pretentie hebt te behooren tot de intellectueele kern, tot de ruggegraat der natiën, wilt gij alleen blijven staan?

Zoudt gij uw gemoed verharden en uw geest bedwelmen met een phraseologie, die U in den loop der historie onder haar smaad zal bedelven?

Dan gij allen van Angel-saxischen tong: gij, die zegt in den oorlog te zijn gegaan voor het Recht! Niet het Duitsche *volk* hebt gij willen bestrijden, maar het Duitsche militarisme, het caesarisme en het Junkertum.

Wilt gij recht in onrecht doen verkeeren?

Wilt gij den boycot leggen op werkers in de wijngaard der wetenschap ómdat zij Duitschers zijn?

En gij allen, „*neutralen*”, gij zult zeker thans de hoogste neutraliteit hebben te betrachten en boven de geschillen heb-

ben te staan. Wij weten ons gedragen door den steun van heel de Hollandsche tandheekunde als wij U oproepen om met ons uw stem te verheffen tegen het onzalig voornemen der Belgische collega's, tegen uitsluiting op het terrein der wetenschap, tegen het openhouden der geslagen wonden en vóór het volledig herstel der internationale banden!

B. R. B.